

Sygn. akt IV CSK 278/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z wniosku Syndyka masy upadłości E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w M. przy uczestnictwie M. A. P. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2016 r., na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt IX Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 lutego 2016 r., w sprawie o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, podnieść należy, co następuje :

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powołanie się na tę przesłankę wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia SN z dn. 24 października 2012 r., I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy została oparta na potrzebie wykładni art. 373 pr. upadłościowego, tj. wskazania, czy regulacja ta ma zastosowanie w sytuacji niewydania i niszczenia majątku masy upadłości jedynie przez upadłego czy także przez inne osoby i podmioty, które znajdują się w dyspozycji majątku Tymczasem Sąd Najwyższy wskazuje, że należy przyjąć, że przepis art. 373 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe nie wyłącza możliwości

indywidualizowania przez sąd orzeczenia zakazu także w znaczeniu podmiotowym w zależności od stopnia winy i skutków naruszenia przez uczestnika obowiązków ustawowych przewidzianych w tym przepisie. Jednakże zagadnienie to na gruncie stanu faktycznego jest bezprzedmiotowe ze względu na brak spełnienia przesłanki niszczenia majątku.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

jw